

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 marca 2006 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Queen's Bench Division)] — Elizabeth Florence Emanuel przeciwko Continental Shelf 128 Ltd

(Sprawa C-259/04) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe mogące zwieść odbiorców lub wprowadzić ich w błąd co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towaru — Prawo do znaku towarowego przeniesione przez właściciela wraz z przedsiębiorstwem wytwarzającym towary, z którymi znak jest kojarzony — Dyrektywa 89/104/EWG)

(2006/C 143/18)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Queen's Bench Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Elizabeth Florence Emanuel

Strona pozwana: Continental Shelf 128 Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Queen's Bench Division) — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. g) oraz art. 12 ust. 2 lit. b) dyrektywy 89/104/EWG: pierwszej dyrektywy Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, str. 1) — Znaki towarowe mogące zwieść odbiorców lub wprowadzić ich w błąd co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towaru — Prawo do znaku towarowego przeniesione przez właściciela wraz z przedsiębiorstwem wytwarzającym towary, z którymi znak jest kojarzony — Suknie ślubne marki „Elizabeth Emanuel”

Sentencja

1) Nie można odmówić rejestracji znaku towarowego na tej podstawie, że znak ten wprowadzi odbiorców w błąd w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, tylko z tego powodu, że znak ten odpowiada nazwie projektanta i pierwszego producenta towarów tym znakiem oznaczanych, w szczególności jeśli klientela przywiązana do tego znaku — zarejestrowanego wcześniej w innej postaci graficznej — była przedmiotem przeniesienia wraz z przedsiębiorstwem wytwarzającym towary tym znakiem oznaczane.

2) Prawo właściciela znaku towarowego nie może wygasnąć na tej podstawie, że znak ten wprowadza odbiorców w błąd w rozumieniu art. 12 ust. 2 lit. b) dyrektywy 89/10, z tej tylko przyczyny, że odpowiada on nazwisku projektanta i pierwszego producenta towarów nim oznaczanych, w szczególności jeśli klientela przywiązana do tego znaku była przedmiotem przeniesienia wraz z przedsiębiorstwem wytwarzającym towary tym znakiem oznaczane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 28.8.2004

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 kwietnia 2006 r. (wniosek Finanzgericht Hamburg o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) — ED & F Man Sugar Ltd przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-274/04) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Refundacje wywozowe — Nałożenie sankcji po wydaniu ostatecznej decyzji w sprawie zwrotu refundacji — Możliwość powtórnego zbadania decyzji nakładającej sankcję)

(2006/C 143/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ED & F Man Sugar Ltd

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 11 ust. 1 i 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz. U. L 351, str. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2945/94 z dnia 2 grudnia 1994 r. (Dz. U. L 310, str. 57) — Sankcje w przypadku wniosku o nadmierną refundację — Możliwość powtórnego zbadania przez krajowe urzędy lub sądy ostatecznej decyzji w sprawie zwrotu nienależnie otrzymanych kwot w ramach skargi eksporterów na decyzję nakładającą na niego sankcję — Błędna wykładnia prawa wspólnotowego

Sentencja

Artykuł 11 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2945/94 z dnia 2 grudnia 1994 r., należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania odwoławczego od decyzji nakładającej sankcję, wydanej na mocy tego przepisu, krajowe urzędy i sądy są uprawnione do badania, czy eksporter złożył wniosek o refundację wyższą od refundacji stosowanej w rozumieniu tego przepisu, mimo że decyzja w sprawie zwrotu, o której mowa w ust. 3 akapit pierwszy tego przepisu uprawomocniła się przed wydaniem decyzji nakładającej sankcję.

(¹) Dz. U. C 228 z 11.9.2004.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court) w sprawie Eurofood IFSC Ltd — Enrico Bondi przeciwko Bank of America N.A., Pearse Farell, Official Liquidator, Director of Corporate Enforcement, Certificate/Note holders

(Sprawa C-341/04) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Postępowanie upadłościowe — Orzeczenie o wszczęciu postępowania — Główny ośrodek podstawowej działalności — Uznanie postępowania upadłościowego — Porządek publiczny)

(2006/C 143/20)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Enrico Bondi

Strona pozwana: Bank of America N.A., Pearse Farell, Official Liquidator, Director of Corporate Enforcement, Certificate/Note holders

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Cour — Wykładnia art. 1, 2, 3, i 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, str. 1) — Postanowienie powołujące zarządcę tymczasowego przed wydaniem

postanowienia o likwidacji — Możliwość uznania tego postanowienia za orzeczenie wszczynające postępowanie upadłościowe — Sąd właściwy dla wszczęcia postępowania upadłościowego

Sentencja

- 1) Gdy dłużnikiem jest spółka zależna, której siedziba określona w statucie znajduje się w innym państwie członkowskim aniżeli siedziba spółki nadrzędnej, domniemanie sformułowane w art. 3 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego, zgodnie z którym głównym ośrodkiem podstawowej działalności spółki zależnej jest jej siedziba określona w statucie może zostać obalone jedynie wtedy, gdy obiektywne i możliwe do zweryfikowania przez osoby trzecie kryteria umożliwiają stwierdzenie, że rzeczywista sytuacja jest odmienna niż ta, która wynikałaby z położenia przedsiębiorstwa w miejscu statutowej siedziby spółki. Taka sytuacja może mieć miejsce w szczególności w przypadku spółki, która nie prowadzi żadnej działalności na terytorium państwa członkowskiego, na którym ma swoją statutową siedzibę. Jednakże, jeżeli spółka prowadzi działalność na terytorium państwa członkowskiego, na którym znajduje się jej statutowa siedziba, sama okoliczność, że jej decyzje ekonomiczne są lub mogą być kontrolowane przez spółkę nadrzędną, mającą siedzibę w innym państwie członkowskim, nie jest wystarczająca dla obalenia domniemania ustanowionego w rozporządzeniu.
- 2) Artykuł 16 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1346/2000 należy poddać wykładni, zgodnie z którą wszczęcie głównego postępowania upadłościowego przez sąd jednego państwa członkowskiego powinno zostać uznane przez sądy innych państw członkowskich, bez możliwości badania przez te sądy oceny właściwości dokonanej przez sąd państwa wszczęcia postępowania.
- 3) Artykuł 16 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia należy poddać wykładni, zgodnie z którą orzeczenie o wszczęciu postępowania upadłościowego w rozumieniu tego przepisu stanowi orzeczenie sądu państwa członkowskiego, do którego w związku z niewypłacalnością dłużnika wpłynął wniosek o wszczęcie postępowania określonego w załączniku A do tego rozporządzenia, jeżeli orzeczenie to skutkuje zajęciem majątku dłużnika oraz powołaniem zarządcy określonego w załączniku C do tego rozporządzenia. Zajęcie majątku oznacza utratę przez dłużnika prawa zarządu swoim majątkiem.
- 4) Artykuł 26 rozporządzenia nr 1346/2000 należy poddać wykładni, zgodnie z którą państwo członkowskie może odmówić uznania postępowania upadłościowego wszczętego w innym państwie członkowskim, jeżeli wszczęcie postępowania nastąpiło z wyraźnym naruszeniem prawa podstawowego do bycia wysłuchanym przysługującego jednemu z uczestników tego postępowania.

(¹) Dz.U. C 251 z 9.10.2004.